

Mijn vader werkte als productiemedewerker in een fabriek in de Achterhoek. Hij werkte veel, ook vaak in avonddiensten, wat zorgde voor extra inkomsten. Deze avonddiensten gaven hem ook een manier om de situatie thuis te ontvluchten. Het leek erop dat hij zich op zijn werk oplaadde, zodat hij de spanningen thuis weer aankon. Werken in de fabriek was voor hem een welkome afleiding van de problemen thuis; het was een plek waar hij zich nuttig voelde en kon ontsnappen aan de druk die hij thuis ervoer. Hoewel het werk niet zwaar was, bracht het hem voldoening en was het draaglijk in contrast met de emotionele zwaarte die hij thuis voelde.

Toen ik twaalf jaar oud werd, veranderde alles. De spanningen tussen mijn ouders werden onhoudbaar. Mijn vader, die altijd al stil was en nooit echt zijn emoties toonde, leek steeds verder in zichzelf te keren. Hij praatte nooit over gevoelens met ons, en het was alsof hij opgesloten zat in een wereld van stilte en onmacht. Mijn moeder had geen idee hoe ze met geld om moest gaan, en elke cent die binnenkwam, verdween net zo snel weer. De constante financiële problemen legden een extra last op de toch al gespannen sfeer in huis.

Op een dag kwamen er maatschappelijk werkers bij ons thuis. Het was duidelijk dat de situatie uit de hand liep. Ze spraken met beide ouders, en voor het eerst leek het erop dat de buitenwereld zich begon te bemoeien met ons leven. De gesprekken draaiden al snel om 'scheiding' – een woord dat als een donkere wolk boven ons hing. Het was een moment van opluchting, maar ook van angst. Misschien zou er nu eindelijk iets veranderen, misschien zou er eindelijk aandacht komen voor de pijn, die jarenlang in stilte had gewoed.

Het was Pasen, en ik lag in bed met beide benen in het gips, een nasleep van een operatie aan beide voeten. Terwijl ik daar lag, omringd door de zorgen van de feestdagen, voelde ik hoe de spanningen in huis verder opliepen. Mijn moeder, die al zo veel moeite had om het dagelijks leven aan te kunnen, leek steeds meer de grip op de werkelijkheid te verliezen. Ze begon te vrezen voor wat er zou gebeuren en hoe ze de situatie moest beheersen, maar haar angst en wanhoop namen de overhand. Er kwam een gezinshulp om te helpen.

Thuis werd het steeds onveiliger. De sfeer was geladen, alsof er iets onuitsprekelijks in de lucht hing, iets dat ons allemaal in zijn greep hield. Mijn moeder kon de druk niet meer aan. De spanning tussen haar en mijn vader was te snijden, en het leek alsof elke dag een nieuwe crisis bracht. Op een gegeven moment, in een poging om toch nog enige controle over haar leven te houden, besloot mijn moeder te vertrekken. Ze nam een besluit dat alles zou veranderen. Toen ik ongeveer twaalf of dertien jaar oud was en in de zesde klas zat, namen mijn ouders eindelijk de beslissing om te scheiden. Het woord scheiding hing als een donkere wolk boven ons, iets wat zowel angstaanjagend als bevrijdend voelde. Er kwam weer een maatschappelijk werker om met ons te praten, en ik voelde een mengeling van opluchting en verdriet. Opluchting omdat de eindeloze ruzies eindelijk zouden stoppen, en verdriet omdat ons gezin voorgoed uit elkaar zou vallen.

Ik wilde bij mijn vader blijven wonen. Ondanks zijn stilzwijgen en zijn onvermogen om te handelen in de crisis, was hij degene die ik als mijn veilige haven zag. Mijn moeder, die een vriend had, vertrok uiteindelijk. Het was een dag die ik me herinner alsof het gisteren was. Ik kwam thuis uit school en ontdekte dat ze weg was. Het huis voelde leeg, leeg als nooit tevoren. Ze had haar spullen gepakt en was vertrokken zonder afscheid te nemen,

zonder een enkel woord van uitleg. De halve inboedel was verdwenen, en met haar vertrek kwam een einde aan een tijdperk van pijn en onzekerheid. Wat een verrassing, wat een wending in ons leven.

De familie werd gescheiden van elkaar en werd plotseling uit elkaar getrokken. Overal hoorde ik mensen praten over hoe slecht mijn moeder was, maar niemand vroeg hoe ik me voelde. Het was alsof mijn eigen gevoelens onzichtbaar waren, verloren in de chaos van de scheiding. Ik voelde me eenzaam en onveilig, en begon me steeds meer terug te trekken in mijn kamer, waar ik probeerde een schuilplaats te vinden voor alles wat er om me heen gebeurde.

Het vertrek van mijn moeder en mijn oudste zus ging gepaard met omkoping. Mijn oudste zus werd overgehaald om mee te gaan, door beloftes van cadeaus, katten en andere loze beloftes.

Hoewel de katten inderdaad kwamen, bleken de meeste andere beloftes niet meer dan gebakken lucht. De beloofde cadeaus en de grootse plannen waar haar moeder mee schermde, werden nooit waargemaakt. Deze loze beloftes creëerden alleen maar meer verwarring en verdriet, en lieten mij achter met een gevoel van onrechtvaardigheid en verlatenheid.

Ondertussen bleef ik achter met mijn zusje, die een grote invloed op mij begon uit te oefenen. Ze gaf me vaak opdrachten en bepaalde hoe de dingen moesten gaan. In haar ogen kon ik niets goed doen, en haar constante kritiek zorgde ervoor dat ik me nog meer terugtrok in mezelf. De dynamiek tussen ons werd steeds ingewikkelder, en ik voelde me gevangen in een rol waarin ik voortdurend moest voldoen aan haar verwachtingen, zonder ooit echt gezien te worden voor wie ik was.

In die eenzame momenten vond ik troost in de muziek van The Kelly Family. Hun muziek gaf me een gevoel van